

XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN CÔ!

Phan Xuân Anh

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Câu chuyện này có lẽ tôi sẽ để nó ở yên trong lòng, vùi lấp trong ký ức tận mãi về sau. Tôi sẽ không tin được rằng có một ngày gia đình tôi tan vỡ khi nguyên nhân chính là ở phía bố mẹ. Thật sự không thể làm được gì khi tôi là một đứa con gái yếu đuối, luôn luôn khóc trước mọi nguy biến xảy ra. Và chính cô - một giảng viên Trường Đại học nơi tôi đang theo học là Trường Đại học Cần Thơ, cô đã giúp đỡ tôi được tiếp tục con đường hoàn thành công trình kiến thức để sau này mang theo làm hành trang cho bản thân.

Thời gian dịch bệnh Covid đang bùng phát mạnh, tất cả học sinh, sinh viên đều phải học online, tôi cũng đã may mắn kịp về nhà mình để chống dịch, nhưng nào biết quãng thời gian đó là quãng ký ức khiến tôi không bao giờ muốn nhớ lại. Bố mẹ tôi mâu thuẫn với nhau, họ muốn dừng việc học của tôi lại để chuẩn bị làm thủ tục ly hôn, bố tôi cho rằng tôi học ngành không như bố mong muốn thì sau này không giúp gì được cho bố, đây chỉ là một lý do để bố không nuôi tôi, bố đã có mối quan tâm khác. Còn mẹ tôi, tôi biết mẹ đang “đứt từng đoạn ruột” khi ra quyết định cho tôi thôi học Đại học, vì một mình mẹ sẽ không gồng gánh nổi trong khi bản thân tôi thì quá yếu mềm hay bệnh vặt vì sức khỏe không được tốt như người bình thường. Rất khổ sở, tinh thần tôi lúc đấy chỉ có hai chữ tiêu cực trong tâm lý mà giới trẻ ngày nay luôn hình thành khi trầm cảm “nghĩ quẩn”. Tôi đã hối hận vì năm đầu khi vào Đại học, tôi nghĩ đã được tự do và ngày càng vui đầu vào những cuộc vui chơi, hưởng thụ tuổi trẻ, ít chú tâm đến việc học hành. Tôi đã kể hết mọi sự cho một người bạn thân của tôi nghe và được cho lời khuyên là nên liên hệ với một giảng viên ở Khoa Khoa học Xã hội và Nhân văn hiện tại tôi đang theo học để nhờ sự giúp đỡ, bởi vì lúc này đây tôi đã thấy sự cần thiết và tôi

đã tìm được mục đích của mình để vào Đại học. Trong lúc mà mọi suy nghĩ lâm vào bế tắc, tôi đã tìm tới mạng xã hội và nhắn tin vào Facebook cho cô. Tôi đã kể hết hoàn cảnh gia đình mình cho cô nghe và ngay lúc này tôi cần nhờ cô nói chuyện với mẹ tôi để động viên tinh thần của mẹ. Tôi cảm thấy bất lực khi phận làm con mà không thể an ủi cho mẹ. Tuy không gặp trực tiếp mẹ tôi do tình hình dịch bệnh, nhưng tâm sự qua mạng xã hội bằng hình thức điện thoại, mẹ tôi cũng nguôi ngoai và phần chần hơn. Tôi còn nhớ như in câu nói của cô vang trong loa điện thoại: “Thế hệ em với chị cũng đã lớn, thế hệ tụi nhỏ thì trời dậy mới đây. Với tình hình xã hội bây giờ, cũng không thể nào lấy thế hệ của mình ra để đo lường hay so sánh đúng không chị? Em thấy nếu chị thu xếp cho cháu được đi học lại là một chuyện tốt. Đó là con đường nhanh nhất để cháu đạt thành công đó chị. Rồi nó học để lo tương lai của nó, sau này mình đâu có ở bên tụi nó mãi đúng không? Em cũng có con nên em rất hiểu chuyện phụ nữ chúng mình”. Phải chăng cô dạy ở Khoa Nhân văn nên đã nhanh nhận ý thức và đồng cảm được nỗi lòng của mẹ tôi ngay từ những câu nói đầu tiên. Mẹ tôi những ngày dài dai dẳng trước còn khóc vì bố “Tại sao con của chung mà chỉ có một mình mẹ thương, mẹ lo lắng chăm sóc cho con?”, sau cuộc tâm sự giải bày với cô giảng viên Trường Đại học của tôi thì mẹ đã tiếp tục làm việc, mẹ là một người phụ nữ thật kiên cường và mạnh mẽ. Có lẽ tôi thừa hưởng sự trốn tránh và yếu đuối của cha tôi. Sau đợt kiểm soát dịch bệnh thành công, tôi cũng đã đến trường nhờ sự quyết định và bảo bọc của mẹ. Ngồi trên xe khách bốn tiếng đồng hồ trên đường chuyển đến thành phố khác, tôi đã khóc rất nhiều và từ giây phút đó tôi tự nhủ rằng lần này bước chân vào Trường Đại học phải bằng tư thế nghiêm túc, phải thật sự cố gắng, nhất định phải thay đổi chính mình, thay đổi tư tưởng của bố tôi, khẳng định quyết định của mẹ là đúng đắn. Một thời gian sau thì tôi đã chứng minh bằng những con điểm số tăng vọt từ loại Trung bình, Khá lên Giỏi, nhưng đó chưa đủ, tôi đã có những quyết tâm riêng của mình. Nhưng mọi sự không để tôi yên lòng, bố tôi đã gây nên sóng gió cho mẹ tôi lần nữa và lần này chính tôi là người đã tiếp sức cho mẹ, tôi đã

trở nên mạnh mẽ gồng gánh việc nhà đỡ đần cho mẹ song song việc học tôi vẫn giữ ổn định. Hiện giờ, bố mẹ tôi không ly hôn, nhưng họ đã ở riêng, tôi thì ở với mẹ. Bố có vẻ hơi áy náy, ban đầu mặc cảm, về sau thì đến thăm mẹ và tôi thường xuyên. Cuộc sống hiện giờ rất ổn về mặt tinh thần, đúng là... “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh”, không phải mái ấm nào cũng ấm áp khi họ chung sống cùng nhau, có lẽ độ xa về mặt khoảng cách không gian có thể giúp tinh thần thoải mái và mối quan hệ bền chặt bởi giá trị mà con người không bao giờ nhận ra khi họ sở hữu, chỉ khi mất đi mới thấy tiếc nuối đó là sự trân trọng. Nếu ngoài kia cũng có nhiều hoàn cảnh gần giống với gia đình tôi, tôi xin bạn hãy mạnh mẽ lên, cuộc sống khắc nghiệt này sẽ thay đổi bạn trở nên cứng cáp và tốt hơn chính bạn của ngày hôm qua.

Và một điều quan trọng hơn: Em xin gửi lời cảm ơn chân thành đến với cô giảng viên đang công tác ở Trường Đại học Cần Thơ, nhờ cô mà em mới tìm được mục đích và tiếp tục con đường học vấn để hoàn thiện bản thân. Em vô cùng cảm kích và xin được cúi đầu cảm ơn cô!